

ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 27 OKTOBER 1977 ¹

R. Giry
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Gevoegde zaken 126/75, 34 en 92/76

In de gevoegde zaken 126/75, 34 en 92/76,

ROBERT GIRY, ambtenaar van de Commissie der Europese Gemeenschappen, wonende te Genève, Chemin des Coudriers, 37 B, ten deze vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, en domicilie gekozen hebbende te diens kantore aldaar, rue des Glacis, 18 A,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE DER EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur R. Baeyens, als gemachtigde, bijgestaan door D. Sorasio-Allo, lid van de Juridische Dienst, en domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur, M. Cervino, gebouw Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende ofwel verzoekers herplaatsing overeenkomstig het Statuut van de ambtenaren bij het verstrijken van zijn verlof om redenen van persoonlijke aard, met vergoeding van de door hem geleden schade wegens zijn te late herplaatsing, ofwel ingeval van niet-herplaatsing vergoeding van de deswege door hem geleden schade,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer)

samengesteld als volgt: M. Sørensen, kamerpresident, P. Pescatore en A. J. Mackenzie Stuart, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti,
griffier: A. Van Houtte,

het navolgende

¹ - Procestaal: Frans.

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten, het procesverloop, de conclusies en de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

1. Verzoeker, die op 1 januari 1961 bij de diensten van de Commissie werd benoemd tot hoofdadministrateur in de rang A 4, kreeg vanaf 12 oktober 1970, later verlengd tot 11 oktober 1973, verlof om redenen van persoonlijke aard. Gedurende die tijd en zelfs daarna is hij werkzaam geweest in dienst van de Verenigde Naties (UNCTAD).

Bij brief van 22 januari 1973 verzocht hij om definitieve beëindiging van zijn dienst („volontariaat”) op grond van verordening nr. 2530/72 van de Raad van 4 december 1972, tot vaststelling van de bijzondere tijdelijke maatregelen betreffende de aanwerving van ambtenaren van de Europese Gemeenschappen ingevolge de toetreding van nieuwe Lid-Staten, alsmede betreffende de beëindiging van de dienst van ambtenaren van deze Gemeenschappen (PB L 272, blz. 1); hij merkte daarbij echter op dat hij automatisch moest worden herplaatst bij het verstrijken van zijn verlof op 12 oktober 1973. De Commissie wees dit verzoek af, omdat de verordening volgens haar niet van toepassing was op ambtenaren met verlof om redenen van persoonlijke aard.

Bij brief van 26 april 1973 stelde verzoeker de Commissie in kennis van zijn voornemen om per 12 oktober 1973 in aanmerking te komen voor herplaatsing en verzocht hij hem mede te delen welk ambt hem zou worden aangeboden op

grond van artikel 40, lid 4, sub d, van het Statuut van de ambtenaren (hierna te noemen „Statuut”).

Op 11 juli 1973 stuurde het hoofd van de dienst „Personeelsbezetting” een nota aan het hoofd van de afdeling „Aanwerving, Benoeming, Bevorderingen” met de vraag verzoekers dossier bij de sollicitaties voor posten in de rang A 5/4 te voegen.

Tegen het besluit van de Commissie tot afwijzing van het „volontariaat” stelde verzoeker op 4 januari 1974 beroep in (zaak 1/74). Bij arrest van 21 november 1974 (Jurispr. 1974, blz. 1269) oordeelde het Hof dat de Commissie weliswaar mocht weigeren verordening nr. 2530/72 op zijn geval toe te pssen, doch dat „een ambtenaar volgens artikel 40 van het Statuut van de ambtenaren na het verstrijken van het verlof om redenen van persoonlijke aard recht heeft op herplaatsing in de eerste vacature van een met zijn rang en geschiktheid overeenkomend ambt”.

Na dit arrest richtte verzoeker zich op 6 januari 1975 tot de Commissie met een verzoek in de zin van artikel 90, lid 1 van het Statuut om met terugwerkende kracht vanaf 12 oktober 1973 te worden herplaatst. Hiermee wees hij de Commissie onder meer op de hem toegebrachte „... morele, geldelijke en gezondheidsschade ...”.

Toen dit verzoek evenals de daaropvolgende klacht van 3 juli 1975 onbeantwoord bleven, wendde hij zich op 19 december 1975 tot het Hof met een verzoek (zaak 126/75), tot onder meer herplaatsing en nietigverklaring van alle sinds 12 oktober 1973 verrichte benoe-

mingen in een post van de rang A 4 of van de loopbaan A 5/A 4, voorzover de Commissie niet kon aantonen dat hij daarvoor niet de vereiste geschiktheid bezat.

Op 21 april 1976 stelde verzoeker een tweede beroep in (zaak 34/76), tot nietigverklaring van alle tussen 8 april 1975 en de instelling van het beroep te zijnen nadele verrichte benoemingen in de rang A 4 of in de loopbaan A 5/4. Dit deed hij om niet zijn recht te verwerken ingevolge de artikelen 90 en 91 van het Statuut.

Bij beschikking van 26 mei 1976 besloot de Tweede Kamer van het Hof de zaken 126/75 en 34/76 voor de schriftelijke en mondelinge behandeling te voegen. Bij brief van 1 maart 1976 bood de Commissie verzoeker een vacante post aan bij het Directoraat-generaal „Regionaal Beleid”. De herplaatsing zou ingaan op de dag waarop hij zijn functie zou hervatten en de anciënniteit zou worden doorberekend vanaf 12 oktober 1973.

In zijn antwoord van 26 maart 1976 betwistte verzoeker de wettigheid van het aanbod tot herplaatsing. Hierna volgde een vruchteloze briefwisseling.

Onder deze omstandigheden stelde de Commissie op 29 juli 1976 het navolgende formele besluit vast:

„Overwegende dat betrokkene op 26 april 1973 heeft verzocht bij het verstrijken van zijn verlof te worden herplaatst in de diensten van de Commissie;

Overwegende dat Robert Giry niet is herplaatst op 12 oktober 1973;

Overwegende dat de bepalingen van artikel 4 van het Statuut, volgens welke aanstelling in een ambt er slechts toe kan strekken in een vacature te voorzien, zich ertegen verzetten dat het besluit tot herplaatsing terugwerkende kracht heeft;

Overwegende echter dat de diensttijd in de rang en in de salaristrap redelijk-

heidshalve moet worden doorberekend vanaf de datum waarop de herplaatsing had moeten plaatsvinden;

Artikel 1: De heer Robert Giry, met onbetaald verlof om redenen van persoonlijke aard sinds 12 oktober 1970, wordt per 15 augustus 1976 herplaatst in een ambt van de rang A4 bij het Directoraat-generaal Regionaal Beleid.

Artikel 2: De indeling van de heer Giry wordt vastgesteld als volgt per 12 oktober 1973:

Rang A 4 (met anciënniteit 1. 1. 1967)
salaristrap 6 (met anciënniteit 1. 5. 1973)

Artikel 3: De periode van 12 oktober 1973 tot 14 augustus 1976 wordt, tegen betaling van de bijdragen door betrokkene, meegeteld voor de pensioenregeling.”

In de begeleidende brief werd verzoeker uitgenodigd de Commissie opgave te doen van hetgeen hij tussen 12 oktober 1973 en 15 augustus 1976 had verdiend „ten einde de Commissie in staat te stellen de financiële schade te berekenen die U wegens de te late herplaatsing eventueel hebt geleden”.

Verzoeker heeft zijn functie bij de Commissie niet hervat. Op 27 september 1976 stelde hij beroep in (zaak 92/76), waarbij hij met name nietigverklaring vorderde van de beschikking van de Commissie van 29 juli 1976.

Op 25 augustus 1976 verzocht de Commissie om een verklaring dat er geen aanleiding was voor een uitspraak in de gevoegde zaken 126/75 en 34/76, aangezien deze beroepen zonder voorwerp zouden zijn geraakt ingevolge het besluit van de Commissie van 29 juli 1976 tot herplaatsing van verzoeker.

Bij memorie van 3 november 1976 wierp de Commissie in de zaak 92/76 een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, gebaseerd op middelen, betrekking hebbend op zowel de procedure, als het

voorwerp en de inhoud van het beroep. Bij beschikkingen van 21 september en van 17 december 1976 zijn deze excepties gevoegd met de hoofdzaak.

Bij beschikking van 17 december 1976 heeft de Tweede Kamer van het Hof voorts de zaak 92/76 gevoegd met de reeds gevoegde zaken 126/75 en 34/76.

2. De schriftelijke procedure heeft een regelmatig verloop gehad.

Het Hof (Tweede Kamer) heeft, gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling ten gronde over te gaan.

II — Conclusies, middelen en argumenten van partijen

Het verzoekschrift in de zaak 126/75 (ingediend op 12 januari 1976)

1. In dit verzoekschrift concludeert verzoeker dat het den Hove behage:

- te verstaan dat het stilzwijgend besluit van de Commissie tot afwijzing van verzoekers aanvraag om herplaatsing in zijn rang, rechten en bezoldiging na het verstrijken van zijn verlof om redenen van persoonlijke aard, in strijd met het Statuut en bij gevolg nietig is;
- te verstaan dat het stilzwijgend besluit van de Commissie tot afwijzing van de klacht tegen het stilzwijgend besluit tot afwijzing van vorenbedoeld verzoek, in strijd met het Statuut en bij gevolg nietig is;
- te verstaan dat de benoemingen welke de Commissie sedert 12 oktober 1973 op posten van de rang A 4 of van de loopbaan A 5/A 4 heeft verricht — uitgezonderd die waarbij de Commissie bewijst dat verzoeker niet de vereiste geschiktheid bezat — verzoekers recht op herplaatsing bij de eerste vacature in een ambt van zijn categorie of rang schenden en bij gevolg nietig zijn, welke nietigheid overeenkomstig lid 2 van artikel 90

ten aanzien van de vóór 7 april 1975 aan de betrokkenen medegedeelde benoemingen tot de gevolgen voor verzoeker beperkt blijft doch ten aanzien van de na 7 april 1975 aan de betrokkenen medegedeelde benoemingen onverkort erga omnes geldt;

- te verstaan dat de Commissie statutair verplicht was verzoeker op 12 oktober 1973 te herplaatsen;
- te verstaan dat de Commissie door de niet-nakoming dezer verplichting een ernstige fout heeft begaan en derhalve aan verzoeker de deswege geleden schade heeft te vergoeden;
- derhalve de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoeker van:
 - a) het salaris in de rang A 4, salaris-trap 6, met alle vergoedingen waarop hij recht had, over het achttien maanden en twintig dagen belopende tijdvak van 12 oktober 1973 tot 30 april 1975, op welke laatste datum verzoeker had moeten overgaan naar de salaris-trap 7;
 - b) het salaris in de rang A 4, salaris-trap 7, met alle vergoedingen waarop hij recht zou hebben, over het tijdvak tussen 1 mei 1975 en de datum van 's Hofs uitspraak;
 - c) de in artikel 12 van bijlage VIII bedoelde uitkering bij vertrek, berekend naar de dag van 's Hofs uitspraak, alsof verzoeker op 12 oktober 1973 inderdaad was herplaatst;
 - d) de in bijlage IV bedoelde vergoeding over het aldaar genoemde tijdvak, waarbij verzoeker een gelijke diensttijd wordt toegerekend als voor de uitkering bij vertrek;
- de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding.

2. Volgens verzoeker vormt de herplaatsing bij het verstrijken van een verlof om redenen van persoonlijke aard ingevolge artikel 40, lid 4, sub d, van het Statuut een verplichting zowel voor de ambtenaar als voor de Commissie. Deze opvatting wordt bevestigd door het arrest van het Hof in de zaak 1/74. Volgens ge-

noemd artikel kan het verlot na twee verlengingen slechts voortduren indien een ambtenaar het eerste ambt dat hem wordt aangeboden weigert.

Bij het verstrijken van verzoekers verlot om redenen van persoonlijke aard bestond er een groot aantal vacatures in de rang A 4 of in de loopbaan A 5/A 4 — onder meer bij het Directoraat-generaal waar verzoeker vóór zijn verlot werkzaam was geweest — waarvoor verzoeker geschikt was. Uit het besluit van de Commissie van 14 januari 1970, verschenen in de Personeelskoerier nr. 103 van 27 februari 1970, onder de titel „Verlot om redenen van persoonlijke aard”, blijkt een vermoeden van de geschiktheid van de ambtenaar om te worden herplaatst in ambten van zijn rang welke vacant zijn bij het Directoraat-generaal of de dienst waar hij oorspronkelijk werkzaam was.

Derhalve vormden alle sinds 12 oktober 1973 verrichte benoemingen in posten van de rang A 4 of van de loopbaan A 5/4 een schending van verzoekers rechten, tenzij de Commissie van geval tot geval kan aantonen dat verzoeker niet de in de kennisgeving van vacature genoemde bekwaamheidsvereisten bezat doch de benoemde ambtenaar wel. Aangezien deze benoemingen hem niet waren medegedeeld noch waren gepubliceerd in een document waarvan hij kennis kon nemen, is verzoekers vordering tot nietigverklaring dier benoemingen ontvankelijk, voorzover deze in de weg staan aan zijn eigen benoeming na 12 oktober 1973 in een van die posten.

Volgens verzoeker kan het Hof hem niet herplaatsen noch zijn herplaatsing aan de Commissie opdragen; hiermede houden de vijf eerste vorderingen van zijn conclusies verband.

Hij betoogt vervolgens dat de Commissie hem ten onrechte heeft gepasseerd. Voor de berekening van de schade die hij hierdoor heeft geleden moet men uitgaan van de verplichting van de Commissie om verzoeker vanaf 12 oktober 1973 te

herplaatsen in zijn rang, rechten en bezoldiging. In deze samenhang moet het zesde punt van verzoekers conclusies worden gezien.

Bij het laatste punt sub d van zijn conclusies merkt verzoeker op dat bijlage IV van het Statuut wordt genoemd in de artikelen 41 en 50 welke gaan over de gevallen waarin de Commissie — afgezien van foutieve handelingen of ongeschiktheid — ambtshalve ambtenaren mag uitsluiten. Doch bijlage IV heeft een ruime strekking, omdat op grond hiervan vergoedingen zijn toegekend aan de ambtenaren die uit de dienst zijn ontheven bij de fusie van de drie executieven en de uitbreiding van de Gemeenschap. De vergoeding die wordt toegekend aan een ten onrechte ontheven ambtenaar dient minstens gelijk te zijn aan de gunstigste vergoeding die de vier afvloeiingsregelingen de betrokken ambtenaar te bieden hebben.

Het verzoekschrift in de zaak 34/76 (ingediend op 21 april 1976)

1. Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:
 - het stilzwijgend besluit tot afwijzing van verzoekers klacht van 3 oktober 1975 nietig te verklaren;
 - te verstaan dat elke benoeming die tussen 8 april 1975 en de datum van instelling van het onderhavige beroep is verricht in rang A 4 of loopbaan A 5/A 4, een schending vormt van verzoekers recht op herplaatsing;
 - zodanige benoemingen bij gevolg nietig te verklaren;
 - ingeval van betwisting door de Commissie te verstaan dat zij van geval tot geval dient aan te tonen dat verzoeker niet aan de bekwaamheidsvereisten voor deze vacatures voldeed;
 - de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding.
2. Bij klacht van 3 juli 1975, ingeschreven op 7 juli, vorderde verzoeker onder meer nietigverklaring erga omnes van de benoemingen die minder dan 3 maanden

vóór de inschrijving van de onderhavige klacht aan betrokkenen waren medegedeeld, en van alle benoemingen die na deze inschrijving aan hen waren medegedeeld. Tegen de stilzwijgende afwijzing van deze vordering door de Commissie heeft verzoeker beroep ingesteld in de zaak 126/75.

Bij klacht van 3 oktober 1975 vorderde verzoeker nietigverklaring „van alle benoemingen in een post van de rang A 4 of van de loopbaan A 5/A 4 die aan betrokkenen waren medegedeeld tussen 7 juli en 6 oktober 1975”. Tegen de stilzwijgende afwijzing door de Commissie van deze laatste klacht heeft hij beroep ingesteld in de zaak 34/76.

Het verzoek van de Commissie om te verklaren dat er in de gevoegde zaken 126/75 en 34/76 geen aanleiding is voor een uitspraak (ingediend op 25 augustus 1976)

1. De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

— te verklaren dat de onderhavige beroepen zonder voorwerp zijn en dat er geen aanleiding is voor een uitspraak.

2. De Commissie betoogt dat de beroepen zonder voorwerp zijn geraakt, aangezien haar besluit van 29 juli 1976 betreffende verzoekers herplaatsing moet worden geacht hem volledige genoegdoening te verschaffen.

Opmerkingen van verzoeker ten aanzien van het verzoek om te verklaren dat er geen aanleiding is voor een uitspraak (ingediend op 17 september 1976)

1. Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

— het verzoek van de Commissie om te verklaren dat er geen aanleiding is voor een uitspraak af te wijzen;
— de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding; subsidiair:

— het incident met de hoofdzaak te voegen en alsdan de beslissing omtrent de kosten aan te houden.

2. Verzoeker acht in de eerste plaats het verzoek om te verklaren dat er geen aanleiding is voor een uitspraak, voortijdig: daar verzoeker met verlof was, heeft hij van het besluit van de Commissie van 29 juli 1976 pas op 14 september 1976 via zijn advocaat telefonisch kennis gekregen; om te verklaren dat er geen aanleiding is voor een uitspraak, was het verzoek ingediend op 25 augustus 1976; de Commissie kon toen dus nog niet weten of verzoeker zijn herplaatsing al dan niet zou accepteren.

In de tweede plaats merkt verzoeker op dat het verzoek om te verklaren dat er geen aanleiding is voor een uitspraak, rechtens ongegrond is: de Commissie had artikel 40, lid 4, sub d van het Statuut niet juist toegepast.

Het verzoekschrift in de zaak 92/76 (ingediend op 27 september 1976)

1. Verzoeker herhaalt de vijf eerste punten van zijn conclusies in de zaak 126/75 evenals het punt betreffende de kosten, zij het alleen dat hij thans in het derde punt aanvoert dat bij de betrokken benoemingen artikel 4 van het Statuut is geschonden. Ten aanzien van het zesde punt sub a) en sub b) van zijn conclusies in de zaak 126/75 vordert verzoeker thans dat zijn bezoldiging wordt vermeerderd met wettelijke moratoire interessen. Vervolgens vordert hij veroordeling van de Commissie tot betaling van:

— een vergoeding ad BF 1 500 000 voor de in zijn loopbaan geleden geldelijke schade, en

— een vergoeding ad BF 1 000 000 voor de door hem geleden immateriële schade

en behoudens een vóór 's Hofs uitspraak genomen besluit om verzoeker per 12 oktober 1973 onvoorwaardelijk in zijn rang, rechten en bezoldiging te herplaatsen, tot betaling van een uit de drie

volgende elementen bestaande schadevergoeding wegens onrechtmatige uitsluiting:

- de in bijlage IV van het Statuut genoemde vergoedingen, berekend per de datum van 's Hofs uitspraak, en uitgaande van verzoekers verplichte herplaatsing per 12 oktober 1973,
- hetzij de in artikel 12 van bijlage VIII van het Statuut genoemde uitkering bij vertrek, indien verzoekers diensttijd ook met de bovenbedoelde verplichte herplaatsing dan nog geen tien jaar bedraagt, hetzij — na afloop van het tijdvak waarin de vergoedingen van bijlage IV zijn betaald — een ouderdomspensioen overeenkomstig het bepaalde in artikel 50, laatste alinea en
- de in artikel 6 van bijlage VII van het Statuut genoemde inrichtingsvergoeding bij beëindiging van de dienst.

Verzoeker concludeert tenslotte dat het den Hove behage:

- te verstaan dat het besluit van 29 juli 1976 waarbij verzoeker eerst per 15 augustus 1976 en niet per 12 oktober 1973 werd herplaatst, schending van het Statuut oplevert en bij gevolg nietig is.

2. Verzoeker stelt dat zijn herplaatsing wordt beheerst door de tekst van artikel 40 van het Statuut, zoals dit gold toen het verlof om redenen van persoonlijke aard hem werd toegekend, en derhalve niet de thans geldende tekst. Hij voert hiertoe aan dat de directeur-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer hem bij brief van 18 november 1970 had geschreven „... Uw administratieve situatie wordt beheerst door artikel 40 van het Statuut van de ambtenaren volgens bijgaande tekst ...”. Deze tekst kreeg aldus een contractueel karakter en de latere wijziging ervan kan verzoeker niet worden tegengeworpen.

Uit deze tekst volgt dat de ambtenaar na het verstrijken van het verlof om redenen van persoonlijke aard moet worden herplaatst onder twee voorwaarden: dat er in

zijn categorie of groep een ambt bestaat dat met zijn rang overeenkomt, en dat hij dit ambt niet weigert. In de latere tekst van deze bepaling is aan de eerste voorwaarde toegevoegd: „... mits hij de voor dit ambt vereiste geschiktheid bezit ...”. In de voorafgaande tekst gold deze toevoeging impliciete. Aangezien beide bovengenoemde voorwaarden waren vervuld, was verzoeker vanaf 12 oktober 1973 de jure automatisch herplaatst, en had hij volgens artikel 62 van het Statuut sindsdien recht op bezoldiging. Weliswaar heeft de Commissie enige schade geleden omdat zij het zonder de diensten van een van haar ambtenaren heeft moeten stellen, maar dit ligt uitsluitend aan het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer.

Met haar besluit van 29 juli 1976 verzette de Commissie zich niet meer tegen verzoekers feitelijke herplaatsing. De Commissie weigert echter alleen haar ongelijk te bekennen en verzoeker schadeloos te stellen.

Volgens de tweede overweging van dit besluit is verzoeker niet op 12 oktober 1973 herplaatst. Hieromtrent merkt verzoeker op dat, aangezien de Commissie hem niet vanaf deze datum heeft herplaatst en aangezien de vertraging slechts aan haar is te wijten, zij de gevolgen ervan moet dragen en alle door verzoeker geleden schade moet vergoeden.

De interpretatie van artikel 4 Statuut in de derde overweging van het besluit is om twee redenen onjuist: enerzijds gaat het in casu niet om een benoeming of een bevordering maar om de tewerkstelling van een ambtenaar die moet worden herplaatst krachtens artikel 40. Anderzijds was er op 12 oktober 1973 een groot aantal vacatures waarvoor verzoeker in aanmerking kwam.

In het besluit van 29 juli 1976 ontbreken trouwens verwijzingen naar:

1. de uitspraak van het Hof in het arrest 1/74,

2. Giry's verzoek van 6 januari 1975 om een besluit te nemen, en,
3. zijn daaropvolgende klacht van 3 juli 1975.

Concluderend verlangt verzoeker dat de Commissie haar besluit verandert door de ontbrekende verwijzingen daarin op te nemen, de tweede en derde overwegingen te schrappen, in het eerste artikel van het besluit de datum van 15 augustus 1976 te vervangen door die van 12 oktober 1973 en artikel 3 te laten vervallen. Indien de Commissie haar besluit niet aldus wijzigt, dan vraagt verzoeker het Hof dit nietig te verklaren.

Ten aanzien van de materiële en immateriële schade die hij volgens zijn zeggen heeft geleden merkt verzoeker op dat de Commissie zijn carrière heeft geblokkeerd door de weigering hem te herplaatsen. In verband met de omstreden situatie heeft hij niet gesolliciteerd naar posten die sinds oktober 1973 vacant waren. Hij heeft echter wel gesolliciteerd naar een post van afdelingshoofd VIII C2 industriële samenwerking, bevordering van de handel en regionale samenwerking, waardoor volgens hem moeilijk een kandidaat met zelfs vergelijkbare bekwaamheid te vinden was. Hij werd echter van deze post buitengesloten krachtens artikel 40 van het Statuut. Dit geval bewijst volgens hem dat hij bij een herplaatsing overeenkomstig het Statuut op zijn laatst in juni 1975 zou zijn bevorderd tot de rang A 3 en dat hij aan het eind van zijn carrière op zijn minst de laatste salaris-trap van A 2 zou hebben bereikt. Volgens een actuariële berekening bedraagt de materiële schade door het verschil in bezoldiging tussen de twee loopbanen meer dan BF 1 500 000. Telt men hierbij nog de immateriële schade van de achterstelling, dan komt men op een bedrag van ongeveer BF 2 500 000.

Verweerschrift in de gevoegde zaken 126/75 en 34/76 (ingediend op 25 oktober 1976)

1. De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- te verstaan dat verzoeker na het verstrijken van zijn verlof om redenen van persoonlijke aard had moeten worden herplaatst in de eerste vacature waarvoor hij de vereiste geschiktheid bezat;
- te verstaan dat elk later besluit van de Commissie tot herplaatsing van verzoeker, bevattende bepalingen welke vergelijkbaar zijn met die van het besluit van 29 juli 1976, en eventueel gepaard gaande met de uitkering van een differentiële schadevergoeding, moet worden geacht verzoeker voldoende genoegdoening te verschaffen;
- verzoekers conclusies voor het overige ongegrond te verklaren.

De Commissie refereert zich aan 's Hofs oordeel voor de vaststelling van de in aanmerking te nemen periode zowel voor de diensttijd en de pensioenrechten als voor de eventuele financiële schadevergoeding.

2. De Commissie betwist niet dat zij artikel 40, lid 4, sub d, van het Statuut te laat heeft toegepast.

Deze bepaling zegt echter niet dat de ambtenaar met verlof om redenen van persoonlijke aard automatisch moet worden herplaatst op de dag waarop dit verlof verstrijkt. Artikel 40, lid 2, kan slechts worden gezien als een verbod voor de instelling om een verdere verlenging van dit verlof toe te kennen aan de ambtenaar die dat zou wensen. De betrokkene heeft weliswaar recht op herplaatsing bij het verstrijken van het hem toegekende verlof, maar hiertoe moet aan twee voorwaarden zijn voldaan: er moet een vacature zijn en de ambtenaar moet hiervoor de geschiktheid hebben. Tot zijn herplaatsing blijft de ambtenaar met verlof om redenen van persoonlijke aard, zelfs wanneer geruime tijd verstrijkt tussen het einde van de verlofperiode die was aangevraagd en de herplaatsing. Verzoeker is dus nog steeds met verlof om redenen van persoonlijke aard en de Commissie ziet niet in welk belang hij heeft om het tegendeel te beweren.

Aangaande verzoekers conclusie dat „de Commissie statutair verplicht was verzoeker op 12 oktober 1973 te herplaatsen”, zegt de Commissie dat zij verplicht was verzoeker na het verstrijken van zijn verlof om redenen van persoonlijke aard te herplaatsen in de eerste vacature die met zijn geschiktheid overeenkwam.

Wat betreft de hieruit te trekken consequenties, maakt de Commissie een onderscheid tussen twee mogelijkheden die verzoeker schijnt te beogen: ofwel hij neemt aan dat de Commissie zal weigeren hem te herplaatsen en vraagt hiervoor schadevergoeding, ofwel hij tracht van het Hof de uitspraak te verkrijgen dat de voorwaarden zijn vervuld die hem noodzakelijk lijken voor deze herplaatsing.

Met betrekking tot de eerste mogelijkheid merkt de Commissie op dat zij, ondanks alle vertragingen bij verzoekers herplaatsing, hier in beginsel niet weigerachtig tegenover stond. Zij meent dan ook dat alle vorderingen van verzoeker tot schadevergoeding wegens onrechtmatige uitsluiting volstrekt en zelfs irrelevant zijn, niet alleen omdat zich sinds de instelling van het beroep nieuwe feiten hebben voorgedaan, maar ook omdat deze vorderingen slechts kunnen worden beschouwd als van alternatieve aard, voor het geval van uitblijven van herplaatsing met een passende vergoeding van de eventueel geleden schade. In elk geval zijn verzoekers aanspraken echter ongegrond, aangezien de algemene beginselen van het ambtenarenrecht zich verzetten tegen salarisbetaling aan een ambtenaar die in de betrokken tijd niet in dienst was en aangezien deze bovendien niet het bestaan en de omvang van de beweerdelijk geleden schade kan bewijzen.

Met betrekking tot de tweede mogelijkheid stelt de Commissie dat het aan verzoeker staat te bewijzen dat hij de vereiste geschiktheid bezat voor de posten waarvan hij nu nietigverklaring vordert. De Commissie betwist niet dat van alle

sindsdien ontstane vacatures sommige wellicht overeenkwamen met verzoekers bekwaamheden. Zij bestrijdt echter wel de gegrondheid van deze vordering, daar deze voor verzoeker niets oplevert en bovendien niet evenredig is aan het nagestreefde doel: verzoeker zou bij nietigverklaring van één der benoemingen geen enkel voordeel hebben, althans geen enkel extra voordeel ten opzichte van de voorwaarden die de Commissie aan zijn herplaatsing zou kunnen verbinden. Zelfs bij de late herplaatsing van verzoeker kan de eventueel geleden schade immers met inachtneming van de statutaire bepalingen integraal worden vergoed.

Uit de beschikbare feiten leidt de Commissie af dat verzoeker enkel schade heeft geleden omdat zijn carrière geen normaal verloop heeft gehad. Een besluit tot herplaatsing zoals dat van 29 juli 1976 is volgens haar echter voldoende om deze schade overeenkomstig het arrest van het Hof van 1 juli 1976 in de zaak 58/75, *Sergy t. Commissie* (Jurispr. 1976, blz. 1139) volledig te vergoeden. Bovendien constateert zij dat uit de verzoekschriften nergens blijkt van het bestaan van verdere schade.

De Commissie merkt ten slotte op dat vertragingen met verzoekers herplaatsing na 1 maart 1976, toen hem een eerste aanbod is gedaan, haar niet meer kunnen worden aangerekend.

De door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid in de zaak 92/76 (ingediend op 3 november 1976)

1. De Commissie concludeert dat het den Hoe behage:
 - het beroep niet-ontvankelijk te verklaren,
 - verzoeker te verwijzen in de kosten van het geding.
2. De Commissie verzoekt het Hof allereerst enige verwijzing naar de briefwisseling en de contacten die met het oog op een verzoening hebben plaats-

gehad tussen de advocaat van verzoeker en de gemachtigden van de Commissie buiten beschouwing te laten, en geen enkel desbetreffend stuk dat verzoeker in een der fasen van de procedure heeft ingediend, in aanmerking te nemen.

Volgens de Commissie is het onderhavige beroep in verschillende opzichten niet-ontvankelijk:

Die conclusies welke ook reeds voorkomen in de verzoekschriften in de zaken 126/75 en 34/76 zijn niet-ontvankelijk: arrest van het Hof van 10 juli 1975 in de zaken 4 en 30/74, Scuppa t. Commissie (Jurispr. 1975, blz. 919); het onderhavige beroep is niet voorafgegaan door een klacht in de zin van artikel 91, lid 2, Statuut; het besluit van 29 juli 1976 heeft geen enkel gevolg gehad, aangezien de geadresseerde het niet heeft geaccepteerd; verzoeker heeft geen belang bij de zaak, daar hij reeds door zijn enkele weigering het bindend effect aan het besluit heeft ontnomen. De Commissie merkt ten deze op dat zij dit besluit zal moeten intrekken. De gevolgen van de intrekking zijn gelijk aan die van een nietigverklaring in rechte.

Opmerkingen van verzoeker over de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid in de zaak 92/76 (ingediend op 7 december 1976)

1. Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:
 - de exceptie van niet-ontvankelijkheid ongegrond te verklaren,
 - verweerster te verwijzen in de kosten van het geding, ...

Verzoeker betoogt dat aangezien het besluit van 29 juli 1976 een uitdrukkelijk besluit tot gedeeltelijke afwijzing van zijn klacht van 3 juli 1975 vormt, het beroep ontvankelijk is in de zin van artikel 91, lid 2, Statuut. Ten einde echter voor alle eventualiteiten zijn rechten te behouden, heeft verzoeker op 28 oktober 1976 een — op 3 november ingeschreven —

klacht ingediend in de zin van artikel 90, lid 2.

Door bovendien te antwoorden op de klacht van 3 juli 1975, heeft de Commissie het stilzwijgend afwijzend besluit van 7 november 1975 vernietigd. Dit brengt weer het verzoekschrift van 12 januari 1976 aan de orde, waarbij in hoofdzaak deze vernietiging werd gevorderd. In de huidige stand van het geding kan dit verzoekschrift echter niet worden ingetrokken, althans zolang de exceptie van niet-ontvankelijkheid in de zaak 92/76 nog in het geding is. Het beroep 92/76 zou dus eventueel in de plaats kunnen komen van dat van 12 januari. Het is dan ook noodzakelijk dat in eerstbedoeld beroep de hoofdargumenten en -conclusies van laatstbedoeld beroep worden overgenomen.

Ten aanzien van de bewering van zijn ontbrekend belang merkt verzoeker op dat zijn beroep niet gericht is tegen het aangeboden ambt, dat hij formeel heeft geaccepteerd, maar tegen de modaliteiten en voorwaarden die de Commissie aan de voorgestelde herplaatsing heeft verbonden en tegen de stilzwijgende afwijzing van al het overige dat zowel bij het verzoek om een besluit van 6 januari 1975 als bij de daarop volgende klacht van 3 juli 1975 was gevorderd. Bij het beroep wordt geconcludeerd tot nietigverklaring van het besluit van 29 juli 1976 alleen omdat dit het enige rechtsmiddel is om de herplaatsingsvoorwaarden gewijzigd te krijgen. Het besluit van 29 juli 1976 kan trouwens niet worden opgevat op de manier zoals verweerster doet. Immers, naast het aanbod van een ambt, brengt dit besluit voor verzoeker ook een zeker oordeel mee door de beslissing dat hij pas per 15 augustus 1976 wordt herplaatst in een ambt van zijn categorie of zijn rang.

Replik in de gevoegde zaken 126/75 en 34/76 (ingediend op 19 januari 1977)

1. Verzoeker herhaalt de conclusies die hij heeft voorgedragen in de zaak 92/76, uitgezonderd die tot nietigverklaring van

het besluit van 29 juli 1976 en inzake de uitkering bij vertrek.

De door de Commissie gegeven interpretatie van artikel 40, lid 4, sub d, Statuut leidt volgens hem tot het ongerijmde resultaat dat dit artikel de Commissie slechts zou verbieden het verlof om redenen van persoonlijke aard van de ambtenaar te verlengen indien deze de verlenging vraagt; de administratie zou daarentegen de ambtenaar die herplaatsing heeft gevraagd, naar eigen goedgevoelen eindeloos met onbetaald verlof kunnen laten. Deze interpretatie is bovendien in strijd met het algemene rechtsbeginsel „dat niemand een beroep kan doen op zijn eigen fout”.

Verzoeker bevestigt dat hij in de drie onderhavige zaken twee mogelijkheden op het oog heeft: ofwel een weigering van de Commissie om hem te herplaatsen, ofwel de vervulling van de voorwaarden welke noodzakelijk zijn voor een juiste toepassing van het Statuut. In zijn verzoekschrift van 12 januari 1976 kon hij echter alleen van de eerste mogelijkheid uitgaan, omdat de Commissie hem door de stilzwijgende afwijzing van zijn klacht van 3 juli 1973 had buitengesloten van de dienst.

Verzoeker verklaart dat bij een vernietiging van de stilzwijgend afwijzende besluiten waardoor hij onrechtmatig wordt buitengesloten, en bij een uitspraak van het Hof dat de Commissie verplicht was en nog steeds verplicht is om hem per 12 oktober 1973 te herplaatsen, hij bereid is de in zijn verzoekschrift in de zaak 126/75 gevorderde schadevergoeding te beschouwen als een subsidiaire oplossing voor zijn herplaatsing in zijn rang, recht en bezoldiging vanaf het verstrijken van het verlof om redenen van persoonlijke aard. In beide gevallen moet bovendien verzoekers immateriële schade en de schade in zijn carrière worden vergoed. Hij blijft derhalve in wezen bij zijn conclusies, maar overeenkomstig het verzoek van de Commissie laat hij haar de keuze tussen schadevergoeding wegens on-

rechtmatige uitsluiting en herplaatsing overeenkomstig het Statuut.

Ten aanzien van zijn verzoek tot nietigverklaring van de benoemingen herinnert verzoeker eraan dat de Commissie heeft toegegeven dat de personeelsleiding verzoekers dossier bij de sollicitaties naar posten in de rang A 5/A 4 bij de Directoraat-generaal II, III, IV, VIII, XI en XVI had moeten voegen. Verzoekers sollicitatieformulier is echter in de sollicitatiedossiers voor geen enkele post opgenomen. Verzoeker vraagt derhalve dit onderzoek alsnog te verrichten onder toezicht van het Hof.

Ten aanzien van het argument van de Commissie dat het verzoek tot nietigverklaring van de benoemingen in geen enkele verhouding staat tot het beoogde doel, antwoordt verzoeker dat hij weliswaar slechts in één post hoeft te worden herplaatst, maar dat het niet aan hem staat een keuze te maken uit de vacatures bij het verstrijken van zijn verlof om redenen van persoonlijke aard. Derhalve verzoekt hij alle sedert die datum verrichtte benoemingen opnieuw te onderzoeken.

Met betrekking tot zijn beweerde recht op bezoldiging gedurende zijn verlof om redenen van persoonlijke aard betoogt verzoeker dat het volgens het Statuut geenszins geoorloofd is inkomsten uit een activiteit buiten de Gemeenschap af te trekken van deze bezoldiging. Anders ligt het bij de gezinstoelagen, die volgens artikel 67 van het Statuut niet mogen worden gecumuleerd. Op activiteiten die de ambtenaren buiten de diensten van de Commissie verrichten, is de derde alinea van artikel 12 van het Statuut van toepassing. Hierin wordt niet bepaald dat een buiten de Gemeenschappen verdiend salaris moet worden aangemeld of dat enig bedrag moet worden afgetrokken van de bezoldiging van de betrokken ambtenaar. Verzoekers werkzaamheden bij de UNCTAD moeten trouwens worden geacht te zijn toegelaten in de zin van dat artikel. Ten deze herinnert hij eraan

dat de Commissie hem had gemachtigd deze werkzaamheid uit te oefenen gedurende zijn verlof. Men mag dus aannemen dat de aan verzoeker tezamen met zijn verlof om redenen van persoonlijke aard verleende machtiging om de functie van interregionaal adviseur bij de UNCTAD uit te oefenen, stilzwijgend was verlengd totdat hij weer in werkelijke dienst zou treden bij de Commissie.

Met betrekking tot zijn recht op bezoldiging merkt verzoeker ten slotte op dat artikel 55 van het Statuut bepaalt dat de ambtenaar salaris krijgt om op elk moment ter beschikking te staan van zijn instelling. Indien deze hem geen werkzaamheden laat verrichten, behoudt hij desalniettemin het recht op bezoldiging. Deze opvatting geldt trouwens ook in het Luxemburgse recht.

Verzoeker merkt nog op dat de situatie in de zaak 58/75, Sergy, anders was dan in de onderhavige zaak: Sergy had de administratie van de Commissie alleen medegedeeld dat hij te harer beschikking bleef en hij had zijn herplaatsing geaccepteerd en zich pas daarna beklaagd.

Ten aanzien van zijn herplaatsing stelt verzoeker, ter bewaring van zijn rechten, voor dat de Commissie aanvaardt dat hij thans onmiddellijk weer in dienst treedt. bij voorbeeld op de door de Commissie voorgestelde post, zonder dat dit wil zeggen dat hij de modaliteiten en voorwaarden die de Commissie aan haar aanbod heeft verbonden, accepteert.

Verzoeker voegt eraan toe dat de thans door de Commissie aangeboden post niet de eerste vacature is in de zin van artikel 40. Het feit dat verzoeker zijn functie in deze post hervat, kan dan ook slechts worden gezien als de aanvaarding van een overplaatsing in het belang van de dienst naar deze post vanuit de eerste vacature in de zin van artikel 40, waarin verzoeker herplaatsing per 12 oktober 1973 blijft vragen.

Verweerschrift in de zaak 92/76 (ingediend op 31 januari 1977)

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep niet-ontvankelijk althans ongegrond te verklaren,
- verzoeker te verwijzen in de kosten van het geding.

Wat betreft verzoekers pogingen tot herplaatsing, merkt de Commissie op dat hij buiten de brief van 26 april 1973 en de verzoeken en klachten krachtens artikel 90 van het Statuut, in de jaren 1973 en 1974 alleen maar had toegewerkt op een beëindiging van zijn dienst. Pas bij zijn verzoek van 6 januari 1975 had hij opnieuw geprobeerd te worden herplaatst.

Met betrekking tot de pogingen van haar diensten om verzoeker te doen herplaatsen, wijst de Commissie erop dat, zo de administratie al in gebreke is gebleven, dit toch uitsluitend het geval is geweest in het jaar 1975.

Het besluit van de Commissie van 29 juli 1976 is rechtmatig. Het behoefde niet per se te verwijzen naar het arrest van het Hof in de zaak 1/74 en naar Giry's verzoek om een besluit van 6 januari 1975 en zijn klacht van 3 juli 1975: een besluit van het bevoegde gezag kan rechtens niet worden gebaseerd op het administratieve beroep van een ambtenaar noch, in dit geval, op een arrest van het Hof, over welks uitvoering het hier niet gaat, daar dat arrest betrekking heeft op een geschil zonder enig verband met het in dit besluit geregelde probleem, waarbij bovendien verzoekers vorderingen werden afgewezen.

In artikel 3 van haar besluit meent de Commissie met name artikel 83, lid 2, van het Statuut en artikel 3 van bijlage VIII correct te hebben toegepast.

Ten aanzien van de datum van verzoekers herplaatsing wijst de Commissie erop dat het haar niet mogelijk is een besluit te nemen tot herplaatsing van verzoeker per 12 oktober 1973.

Volgens de Commissie is de huidige tekst van het Statuut ook van toepassing op een ambtenaar die op 30 juni 1972, de datum waarop deze tekst werd vastgesteld, met verlof om redenen van persoonlijke aard was, voor het geding ten gronde doet dit echter niet ter zake. De Commissie onderkent het bestaan van een contractuele band evenmin in het geval van een ambtenaar op wie statutaire bepalingen van toepassing zijn.

Naar de mening van de Commissie heeft artikel 4, eerste alinea, van het Statuut een algemene strekking, omdat deze bepaling niet alleen op benoemingen doch ook op bevorderingen doelt en bovendien steun vindt in artikel 40, lid 4, sub d, volgens hetwelk in het geval van verlof om redenen van persoonlijke aard herplaatsing moet geschieden bij „de eerste vacature”. Artikel 4, eerste alinea, is in elk geval naar zijn aard een fundamentele regel in het communautaire ambtenarenrecht, zoals het Hof heeft uitgemaakt in zijn arrest in de zaak 58/75, Sergy.

Ten aanzien van de schadevergoeding bevoegt de Commissie dat een rechtmatig besluit geen foutieve handeling kan vormen en dus ook geen recht op vergoeding kan doen ontstaan. Het besluit van 29 juli 1976 kon slechts tot gevolg hebben gehad dat eventuele schade van verzoeker volledig werd vergoed, doch verzoeker heeft geen gewag gemaakt van enige afzonderlijke of bijkomende schade die hij door dit besluit zou hebben geleden.

Dupliek in de gevoegde zaken 126/75 en 34/76 (ingediend op 14 maart 1977)

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- te verstaan dat verzoeker na het verstrijken van zijn verlof om redenen van persoonlijke aard had moeten worden herplaatst bij de eerste vacature waarvoor hij de vereiste geschiktheid bezat;
- te verstaan dat het aan verweerster staat om tot herstel van de wettigheid,

bij verzoekers herplaatsing tevens diens anciënniteit en pensioenrechten vast te stellen alsof er geen onregelmatigheid had plaats gehad;

- verzoekers conclusies te verwerpen als deels niet-ontvankelijk althans ongegrond.

Volgens de Commissie zijn verzoekers vorderingen betreffende de „in zijn loopbaan geleden financiële schade” en de „toegenomen immateriële schade” niet-ontvankelijk omdat zij eerst bij repliek zijn voorgedragen.

Ook de vorderingen tot nietigverklaring van de benoemingen welke meer dan drie maanden vóór de eerste desbetreffende vordering van verzoeker zijn verricht, acht de Commissie niet-ontvankelijk, tenzij verzoeker kan bewijzen dat hij niet tijdig kennis daarvan had kunnen nemen en met name dat hij geen toegang had tot de administratieve bekendmakingen van vacatures.

Ten gronde merkt de Commissie als inleiding op dat zij zich niet meer gebonden acht door het aanbod aan verzoeker van 1 maart 1976 en noch door het herplaatsingsbesluit van 29 juli 1976 dat niet meer uitvoerbaar is, daar de betrokkene het niet feitelijk heeft aanvaard. De Commissie bevoegt dat zij voor verzoekers herplaatsing nooit de voorafgaande voorwaarde heeft gesteld dat deze zich verplichtte de modaliteiten ervan niet te zullen betwisten. Zij herinnert er in dit verband aan dat volgens de rechtspraak een personeelslid tegen een maatregel beroep kan instellen, ook al is die maatregel genomen op zijn verzoek; zij verwijst naar het arrest in de zaak 58/75, Sergy, waarin het Hof een besluit tot herplaatsing bij het verstrijken van het verlof om redenen van persoonlijke aard gedeeltelijk heeft nietig verklaard.

In elk geval kan het geschil zelfs ook gedeeltelijk niet worden opgelost door een hervatting van de dienst „tot behoud van rechten” zoals verzoeker suggereerde, al was het slechts omdat het formele besluit

tot herplaatsing noodzakelijkerwijze een aantal gegevens moet bevatten, zoals met name de datum van in werkingtreding en de vaststelling van verzoekers diensttijd.

Alvorens verzoekers vordering tot nietigverklaring te onderzoeken, stelt de Commissie vast dat de herplaatsing thans verzoekers voornaamste doel schijnt te zijn.

Zij onderstreept dat haar aanbod om verzoekers diensttijd te berekenen alsof hij in dienst was geweest vanaf 12 oktober 1973, niet kan gelden voor de periode na zijn weigering van dit aanbod, aangezien de schade die hij sindsdien zou hebben geleden, volledig voor zijn rekening komt.

Ten aanzien van de nietigverklaring van de voor 7 april 1975 verrichte benoemingen kan verzoeker, zelfs indien deze kan bewijzen dat hij niet tijdig kennis daarvan heeft gehad, slechts genoegdoening krijgen door middel van schadevergoeding: de gevolgen van een nietigverklaring van individuele administratieve besluiten vinden immers hun grens in de bescherming van de verkregen rechten van derden.

Ten aanzien van de sinds 7 april 1975 verrichte benoemingen merkt de Commissie op dat het Hof, zelfs wanneer het dit zou willen, verzoekers eisen wegens gebrekkige precisering niet kan inwilligen. Aangezien het niet deze of gene benoeming kan vernietigen, zou het alle benoemingen moeten vernietigen. Gezien deze onaantvaardbare gevolgen, moet deze oplossing al dadelijk ter zijde worden geschoven. In dit verband wijst de Commissie op de Franse administratieve rechtspraak volgens welke de ambtenaar in zijn oorspronkelijk ambt te herplaatsen, op het gevaar af zijn opvolger uit te sluiten, in het uitzonderlijk geval dat de betrokkene recht heeft op een bepaald ambt, hetgeen niet het geval is bij verzoeker.

De Commissie merkt ten slotte nog op dat, wanneer zij door de uitspraak van het Hof zou worden gedwongen verzoeker met terugwerkende kracht te herplaatsen, dan met name de hele voorafgaande periode zou moeten worden meegeteld voor de vaststelling van de diensttijd.

Ten slotte betoogt de Commissie dat indien verzoeker van mening is dat hij volledig uit de diensten van de Commissie is uitgesloten, dit onder de huidige omstandigheden enkel het gevolg is van zijn eigen weigering om het aanbod van 1 maart 1976 te aanvaarden. Verzoeker heeft dan ook geen enkele grond voor een vordering tot schadevergoeding, behalve die welke statutair worden toegekend aan elke ambtenaar die de dienst verlaat voor zover hij ten minste aan de voorwaarden voldoet; dit geldt met name ten aanzien van de inrichtingsvergoeding en uitkering bij vertrek als bedoeld in artikel 12 van bijlage VIII van het Statuut. In elk geval heeft verzoeker geen enkel recht op de in bijlage IV van het Statuut bedoelde vergoeding welke uitsluitend geldt voor ontheffingen van het ambt om redenen van dienstbelang ten aanzien van ambtenaren van de rang A 1 of A 2; bij gevolg valt hij ook niet onder de bepalingen van artikel 50 van het Statuut betreffende deze zelfde situaties. Overigens verwijst de Commissie naar de middelen welke zij heeft aangevoerd met betrekking tot de andere onderdelen van de vordering, die volgens verzoeker zowel betrekking hebben op de eventuele herplaatsing als op de eventuele beëindiging van de dienst, en naar haar voorgaande memories.

Repliek in de zaak 92/76 (ingediend op 31 maart 1977)

Op het verwijt van de Commissie dat hij zich gedurende de jaren 1973 en 1974 niet had bekommerd om zijn herplaatsing, antwoordt verzoeker dat zijn aan het beroep in de zaak 1/74 voorafgaande klacht op dit punt duidelijk was, dat hij in de loop van die zaak voortdurend had

aangedrongen op herplaatsing en dat hij de Commissie aanstonds had verzocht het arrest in de zaak 1/74 toe te passen.

Wat betreft de pogingen van de Commissie om hem te herplaatsen, merkt verzoeker op dat de Commissie ondanks de uitspraak van het Hof in de zaak 1/74 en ondanks zijn eigen verzoek om een besluit en zijn klacht, niets had ondernomen om hem tussen 21 november 1974, de datum van 's Hof's arrest, en 1 maart 1976 te herplaatsen. Tevoren had het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer slechts twee pogingen ondernomen welke beide op niets waren uitgelopen.

Met betrekking tot de feiten constateert verzoeker bovendien dat de Commissie nog steeds geen antwoord heeft gegeven op de volgende vragen:

- waarom is de bij besluit van de Commissie van 14 januari 1970 vastgestelde procedure „Verlof om redenen van persoonlijke aard”, niet toegepast,
- waarom is verzoekers dossier niet bij de sollicitaties naar posten A 5/A 4 gevoegd,
- waarom is niet geantwoord op het verzoek om een besluit van 6 januari 1975 en de daaropvolgende klacht van 3 juli.

Verzoeker vraagt ten slotte of de post waarop het besluit van 29 juli 1976 betrekking heeft, werkelijk bestaat dan wel een fictieve post is welke is geschapen in strijd met de begrotingsregelingen.

Ten aanzien van het recht betoogt verzoeker dat het besluit van 29 juli 1976 niet kan worden ingetrokken, althans wat betreft het aanbod van de daargenoemde post, welke hij heeft aanvaard met dien verstande dat hij vraagt of deze post werkelijk bestaat en hij de aan het aanbod verbonden voorwaarden bestrijdt.

Wat betreft zijn vordering tot vergoeding van de materiële schade die hij in zijn carrière heeft geleden en van immateriële

schade merkt verzoeker ten aanzien van de procedure op dat, aangezien het verzoekschrift in de zaak 92/76 verschilt van dat in de zaak 126/75, hij niet wordt beperkt door de conclusies daarvan. Verzoeker heeft trouwens het recht aanvullende conclusies in te dienen, omdat het besluit van 29 juli 1976 een nieuw gegeven vormt.

De vordering tot vergoeding van de in de carrière geleden geldelijke schade is verbonden aan de mogelijkheid tot herplaatsing conform het Statuut. Zij geldt eveneens voor het geval van onrechtmatige uitsluiting, daar de verplichtingen van de Commissie bij weigering tot herplaatsing niet minder kunnen zijn dan wanneer zij besluit verzoeker overeenkomstig het Statuut te herplaatsen krachtens het beginsel „niemand kan beroep doen op zijn eigen fout”.

Verzoekers morele schade is veroorzaakt door de uit de blokkering van zijn carrière voortvloeiende achteruitstelling, door de zorg welke een ambtenaar die drie en een half jaar lang in het ongewisse verkeert zicht om zijn carrière maakt en door de moeilijkheden in verband met zijn tijdelijke betrekking bij de UNCTAD, omdat hij voortdurend moest kunnen reageren op het eerste aanbod van de Commissie. Verzoeker heeft reeds in zijn vordering van 6 januari 1975 de aandacht van de Commissie gevestigd op deze morele schade.

Het herplaatsingsbesluit van de Commissie van 29 juli 1976 dient wel degelijk te verwijzen naar zijn verzoek van 6 januari 1975 en zijn daaropvolgende klacht van 3 juli 1975: door haar stilzwijgende besluiten tot afwijzing van bovengenoemd verzoek en klacht, heeft de Commissie verzoeker uitgesloten van haar diensten; herplaatsing is derhalve alleen mogelijk, indien de twee stilzwijgende afwijzende besluiten tevoren worden nietigverklaard door het Hof dan wel door de Commissie.

Verzoeker heeft er recht op dat de periode tussen 12 oktober 1973 en 14 augustus

1976 zonder enige bijdrage zijnerzijds in aanmerking wordt genomen voor de pensioenregeling: gedurende deze periode was verzoeker in dienst, zelfs indien hij werd verhinderd daadwerkelijk zijn functies uit te oefenen; artikel 83 van het Statuut bepaalt dat de bijdrage van de ambtenaren in de pensioenregeling maandelijks wordt ingehouden op het salaris; hieruit volgt dat de betrokkenen niets hoeven bij te dragen wanneer zij geen salaris ontvangen; indien verzoeker over de betrokken periode achterstallig salaris krijgt uitgekeerd, dient zijn bijdrage in de pensioenregeling hierop te worden ingehouden.

Verzoeker onderstreept dat de datum van zijn herplaatsing het eigenlijke geschilpunt vormt. Verzoeker verwijst ten deze naar zijn memorie van repliek in de gevoegde zaken 126/75 en 34/76 en voegt hieraan toe dat niet „het tot aanstelling bevoegde gezag” maar het Directoraat-generaal Personeelszaken en Algemeen Beheer de bevoegde instantie is om een ambtenaar het eerste vacante ambt in de zin van artikel 40, lid 4, sub d, van het Statuut aan te bieden. Deze instantie is slechts gerechtigd een administratieve formaliteit te verrichten ter vaststelling van een vooraf bestaande rechtstoestand, doch niet om een nieuwe rechtstoestand te scheppen. Een formeel herplaatsingsbesluit zoals de Commissie heeft genomen, wordt nergens in het Statuut voorzien. Het verlof om redenen van persoonlijke aard wordt immers door het tot aanstelling bevoegde gezag verleend voor een vooraf vastgestelde duur; met het besluit waarbij het verlof wordt toegekend, is derhalve tegelijkertijd de datum van ingang van het verlof en die van de herplaatsing vastgesteld.

Ten betoge dat artikel 4 van het Statuut niet geldt voor herplaatsingen, herinnert verzoeker eraan dat deze bepaling volgens haar laatste alinea van toepassing is op de handelingen bedoeld in hoofdstuk 1 van titel III van het Statuut waarin de verschillende vormen van aanwerving worden genoemd, terwijl het verlof om

redenen van persoonlijke aard valt onder hoofdstuk 2 van titel III.

Verzoeker verzet zich tegen de exceptie van niet-ontvankelijkheid die de Commissie in haar dupliek in de gevoegde zaken 126/75 en 34/76 heeft opgeworpen tegen de indiening bij repliek in deze zaken van de vorderingen tot vergoeding van de door verzoeker in zijn loopbaan geleden geldelijke en morele schade.

Verzoeker merkt daarbij op dat het besluit van 29 juli 1976 een nieuw feit vormt op grond waarvan hij nadere conclusies mag indienen in de loop van de procedure; bovendien is tegen de indiening van de twee memories meer dan een jaar verstreken, gedurende welke tijd de door verzoeker geleden schade is toegevoegd.

Ten aanzien van de betwisting door de Commissie van de ontvankelijkheid van de vorderingen tot nietigverklaring van de benoemingen die meer dan drie maanden vóór de indiening van de klacht van 3 juli 1975, dat wil zeggen vóór 7 april 1975 waren verricht, betoogt verzoeker dat zijn vordering tot nietigverklaring niet ziet op de vacatures, maar op de benoemingsbesluiten. Aangezien verzoeker zich bij de brief van 26 april 1973, waarin hij voor de eerste keer na het verstrijken van zijn verlof om redenen van persoonlijke aard herplaatsing vroeg, aanmeldde voor alle posten in de rang A 4 of in de loopbaan A 5/A 4 die toen vacant waren of tot zijn herplaatsing vacant zouden worden, had de Commissie hem telkens wanneer zijn aanmelding werd geweigerd, een mededeling daarvan moeten sturen welke de in artikel 90, lid 2, van het Statuut bedoelde klachttermijn doet ingaan. Aangezien de Commissie ervoor verantwoordelijk is dat verzoeker deze mededelingen nooit heeft ontvangen, kan zij zich niet beroepen op verzoekers rechtsverwerking. De onregelmatigheid van deze benoemingen is verjaard wat betreft de gevolgen ervan voor de aldus benoemde ambtenaren die de mededeling van deze benoeming voor 7 april 1975 hebben ontvangen. Maar

deze verjaring kan niet in de weg staan aan verzoekers herplaatsing vanaf 12 oktober 1973.

Omtrent de rechtspraak van de Franse Conseil d'État betreffende de nietigverklaring van benoemingen merkt verzoeker op dat dit college sinds zijn oprichting nooit heeft gearzeld onregelmatige benoemingen nietig te verklaren.

Verzoeker wijst er ten deze nog op dat de gemeenschapsambtenaar een geheel andere band met zijn ambt heeft dan een Frans ambtenaar: de gemeenschapsambtenaar kan slechts worden benoemd in een welbepaald ambt (artikel 4 Statuut) en heeft recht op dat ambt. Daarentegen wordt de Franse ambtenaar, uitgezonderd leraren en de zittende magistratuur, benoemd in een rang bij een statutair lichaam. Naar Frans recht is het voor de herplaatsing van een ambtenaar dan ook geenszins noodzakelijk dat intussen verrichte benoemingen worden nietigverklaard. Voor de gemeenschapsambtenaar ligt dat heel anders.

Tegen het argument van de Commissie dat verzoeker nooit heeft gezegd moeilijkheden te hebben ondervonden door het vrij langdurig uitblijven van een aanbod tot herplaatsing, brengt verzoeker in dat hij wegens de noodzaak om zich ter beschikking van de Commissie te houden en derhalve de onmogelijkheid om een langdurige verplichting aan te gaan, geen vaste betrekking heeft kunnen zoeken. Hij is trouwens sinds 1 april 1977 werkloos.

Met betrekking tot de stelling van de Commissie dat verzoeker geen enkel recht heeft op de in bijlage IV van het Statuut bedoelde vergoeding, welke uitsluitend geldt voor ontheffing van het ambt om redenen van dienstbelang bij ambtenaren in de rang A 1 en A 2, merkt verzoeker op dat bijlage IV ruimer van opzet is dan artikel 50. Deze dient niet alleen als referentietekst voor de artikelen 41 en 50, maar ook voor de afvloeiingsmaatregelen die destijds voor kaderpersoneel zijn genomen bij de fusie van de

executieven en bij de uitbreiding van de Gemeenschap.

Verzoeker onderstreept dat hij enkel toepassing vordert van bijlage IV; zo hij de laatste alinea van artikel 50 heeft genoemd, dan zulks uitsluitend als verwijzend ter precisering van de voorwaarden voor de pensioenberekening.

Dupliek in de zaak 92/76 (ingediend op 2 mei 1977)

Op de door verzoeker in repliek gestelde vraag over de toepassing van het besluit van de Commissie van 14 januari 1970 antwoordt de Commissie dat het hier gaat om algemene maatregelen inzake de organisatie van de diensten, zodat verzoeker geen enkel recht heeft zich daarop te beroepen of de uitvoering ervan te verlangen; in zoverre is verzoeker in elk geval niet discriminerend behandeld ten opzichte van andere ambtenaren in dezelfde situatie.

Ten aanzien van de andere vragen die verzoeker in zijn repliek sub factis heeft gesteld, verwijst de Commissie naar de in haar eerdere memories gemaakte opmerkingen en voegt daaraan toe dat zij op 29 juli 1976 een extra post in de rang A 5/A 4 heeft moeten creëren bij het Directoraat-generaal Regionaal Beleid, ten einde verzoeker te herplaatsen bij zijn oorspronkelijke dienst, waar geen enkele vacature beschikbaar was.

Bovendien verklaart de Commissie dat voor verzoekers feitelijke herplaatsing de datum van 15 augustus 1976 is gekozen, omdat die de eerst mogelijke datum was welke verzoeker in staat stelde kennis te nemen van zijn herplaatsing en naar Brussel te komen.

De Commissie verzoekt het Hof geen rekening te houden met verzoekers verwijzingen naar de door hem ingediende memories in de zaken 126/75 en 34/76.

Wat de zaak 92/76 betreft, voert verzoeker geen andere of nadere gegevens aan ten opzichte van zijn verzoekschrift;

derhalve volstaat de Commissie met een verwijzing naar haar verweerschrift.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 7 juli 1977 hebben verzoeker, ten deze vertegenwoordigd door V. Biel, en de Commissie, ten deze

vertegenwoordigd door haar gemachtigde Raymond Baeyens, bijgestaan door Denise Sorasio-Allo, mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 6 oktober 1977 conclusie genomen.

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat de verzoekschriften in de drie gevoegde zaken in wezen strekken
 - a) tot erkenning van het recht van verzoeker, met verlof om redenen van persoonlijke aard sinds 1970, om te worden herplaatst met ingang van 12 oktober 1973, toen zijn verlof was verstreken, en te dien einde tot nietigverklaring, enerzijds van het besluit van de Commissie van 29 juli 1976 waarbij verzoeker per 15 augustus 1976, doch met betrekking tot zijn diensttijd en pensioen met ingang van 12 oktober 1973 werd herplaatst, en, anderzijds van de sedert die datum verrichte benoemingen in posten van de rang A 4 of van de loopbaan A 5/4, waarvoor verzoeker de noodzakelijke hoedanigheden bezat,
 - b) tot betaling van het salaris dat verzoeker zou hebben genoten bij herplaatsing per 12 oktober 1973,
 - c) tot vergoeding aan verzoeker van de door hem beweerdelijk in zijn loopbaan geleden geldelijke schade en een immateriële schade, alsmede tot betaling van bepaalde statutaire vergoedingen;
- 2 Overwegende dat de Commissie, verweerster, een aantal preliminaire excepties heeft opgeworpen welke het Hof heeft gevoegd met de hoofdzaak;
- 3 dat, gelet op de nauwe samenhang tussen deze excepties en de door partijen aangevoerde middelen ten gronde, eerst deze laatste moten worden onderzocht;
- 4 Overwegende dat artikel 40, lid 4, sub d, van het Statuut bepaalt dat de ambtenaar na het verstrijken van het verlof om redenen van persoonlijke aard bij

- de eerste vacature moet worden herplaatst in een tot zijn categorie of groep behorend ambt dat met zijn rang overeenkomt, mits hij de voor dit ambt vereiste geschiktheid bezit;
- 5 dat verzoeker betoogt dat de Commissie zijn aan deze bepaling ontleend recht heeft miskend door hem niet overeenkomstig de voorschriften van het Statuut herplaatsing aan te bieden bij de eerste vacature, maar pas in 1976, eerst bij brief van 1 maart en vervolgens bij formeel besluit van 29 juli;
 - 6 Overwegende echter dat verzoeker voor het verstrijken van zijn verlof had verzocht om een maatregel tot definitieve beëindiging van zijn dienst op de voet van verordening nr. 2530/72 van de Raad, en dat hij de afwijzing van dit verzoek door de Commissie heeft bestreden bij administratieve klacht en vervolgens met een beroep in rechte, hetwelk door het Hof (Tweede Kamer) werd verworpen bij arrest van 21 november 1974 in de zaak 1/74 (Jurispr. blz. 1269);
 - 7 dat verzoekers aandringen op zijn verzoek tot beëindiging van de dienst, zulks naast een gelijktijdig verzoek tot herplaatsing, twijfel kon doen rijzen omtrent zijn werkelijke wil zich ter beschikking van de Commissie te stellen;
 - 8 dat het pas vanaf 21 november 1974, de datum waarop genoemd arrest werd gewezen, mogelijk was met zekerheid vast te stellen dat verzoeker een beroep vemocht te doen op artikel 40, lid 4, sub d, van het Statuut;
 - 9 dat de door verzoekers houding veroorzaakte twijfel pas definitief is weggenomen door diens brief aan de Commissie van 6 januari 1975, waarin zijn verzoek tot herplaatsing werd bevestigd;
 - 10 dat voor de Commissie derhalve uiterlijk vanaf de ontvangst van deze brief zekerheid ontstond omtrent haar verplichting om verzoeker bij de eerste gelegenheid overeenkomstig de eisen van artikel 40 van het Statuut te herplaatsen;
 - 11 Overwegende dat de Commissie in de loop van het geding niet heeft weersproken dat het bij brief van 1 maart 1976 en formeel bij besluit van 29 juli 1976 aan verzoeker gedane voorstel tot herplaatsing tardief was;

- 12 dat verzoeker van zijn kant dit aanbod heeft geweigerd en de wettigheid van het besluit der Commissie heeft bestreden, met name omdat hierin aan de herplaatsing geen terugwerkende kracht vanaf 12 oktober 1973 werd verleend;
- 13 Overwegende dat de herplaatsing volgens het besluit weliswaar pas ingaat op 15 augustus 1976, doch dat hieraan bepalingen zijn verbonden waardoor het op alle wezenlijke punten in feite de door verzoeker gevraagde terugwerkende kracht krijgt;
- 14 dat immers de diensttijd van verzoeker in zijn rang en salaristrap is vastgesteld alsof de herplaatsing was ingegaan op 12 oktober 1973;
- 15 dat voor de pensioenregeling het tijdvak tussen 12 oktober 1973 en 14 augustus 1976 in aanmerking zou worden genomen ingeval van bijdragen van betrokkene;
- 16 dat ten slotte met betrekking tot de bezoldiging de Commissie verzoeker heeft gevraagd om een afrekening van het salaris dat hij gedurende dat tijdvak had ontvangen uit hoofde van zijn werkzaamheden bij de Verenigde Naties, ten einde haar in staat te stellen de als gevolg van de te late herplaatsing eventueel geleden geldelijke schade te bepalen;
- 17 dat hieruit volgt dat verzoeker geen enkel wettig belang heeft bij een verzoek tot nietigverklaring van het besluit van 29 juli 1976 en dat mitsdien zijn verzoek ten deze moet worden afgewezen;
- 18 dat hetzelfde geldt voor het verzoek tot nietigverklaring van de sinds 12 oktober 1973 verrichte benoemingen in posten van de rang A 4 of van de loopbaan A 5/4;
- 19 Overwegende dat met betrekking tot de schadevorderingen allereerst moet worden onderzocht of verzoekers gedrag heeft bijgedragen tot de schade die hij zegt te hebben geleden;
- 20 dat ten deze reeds hierboven is gezegd dat, gedurende het tijdvak van 12 oktober 1973 tot 21 november 1974, de datum van 's Hofs uitspraak in de zaak

1/74, verzoeker door zijn aandringen op zijn verzoek tot beëindiging van de dienst onder de bijzonder gunstige voorwaarden van verordening nr. 2530/72, twijfel heeft laten bestaan omtrent de ernst van zijn verzoek tot herplaatsing;

- 21 dat verzoeker bovendien in antwoord op het aanbod van de Commissie van 1 maart 1976 en op het besluit van 29 juli 1976 de wettigheid dezer handelingen heeft bestreden en heeft geweigerd zijn functie in dienst van de Commissie te hervatten, terwijl het hem had vrijgestaan en het voor de bewaring van zijn rechten alleszins voldoende was geweest het hem aangeboden ambt te aanvaarden onder voorbehoud van de mogelijkheid de in het Statuut bedoelde procedures in te leiden ten einde de wettigheid van de herplaatsingsvoorwaarden te doen vaststellen;
- 22 dat verzoeker weliswaar in een later stadium, namelijk in de op 19 januari 1977 ingediende repliek in de gevoegde zaken 126/75 en 34/76, tot behoud van zijn recht de Commissie heeft voorgesteld ermee akkoord te gaan dat hij zijn dienst zou hervatten, zonder dat dit zou betekenen dat hij de door de Commissie aan het aanbod verbonden modaliteiten en voorwaarden aanvaardde;
- 23 dat echter een dergelijke verklaring, gedaan in het kader van de schriftelijke behandeling van het beroep in rechte, niet in de plaats kan komen van een aanvaarding van het aangeboden ambt, in de zin van artikel 40, lid 4, sub d, van het Statuut;
- 24 dat uit het verloop van de gebeurtenissen in hun geheel beschouwd aldus blijkt dat verzoekers gedrag zodanig heeft bijgedragen tot het ontstaan en voortduren van de moeilijkheden waarop zijn herplaatsing stuitte, dat de Commissie niet aansprakelijk kan worden geacht voor de morele schade die verzoeker zegt te hebben geleden;
- 25 Overwegende dat dit niet wegneemt dat gedurende de periode tussen de datum waarop een herplaatsing overeenkomstig artikel 40 van het Statuut na verzoekers desbetreffende aanvraag van 6 januari 1975 mogelijk was geworden, en 1 maart 1976, toen de Commissie haar eerste aanbod had gedaan, de Commissie haar uit artikel 40, lid 4, sub d, van het Statuut voortvloeiende verplichting niet is nagekomen;

- 26 dat ten aanzien van genoemde periode derhalve dient te worden onderzocht of verzoeker inderdaad geldelijke schade in zijn loopbaan heeft geleden;
- 27 Overwegende dat het niet mogelijk is in concreto vast te stellen welke promotiekansen verzoeker gedurende deze periode in zijn loopbaan zou hebben gehad;
- 28 dat over het algemeen de promotiekansen gedurende een dergelijke periode zo onzeker en hypothetisch zijn dat alleen hieruit niet met voldoende zekerheid kan worden afgeleid dat verzoeker uit dien hoofde geldelijke schade heeft geleden;
- 29 dat zijn vorderingen tot schadevergoeding derhalve dienen te worden afgewezen;
- 30 Overwegende ten slotte dat verzoeker de in artikel 12 van bijlage VIII van het Statuut genoemde uitkering bij vertrek heeft gevorderd, evenals de vergoedingen welke in bijlage IV van het Statuut zijn voorzien bij terbeschikkingstelling en bij ontheffing van het ambt om redenen van dienstbelang;
- 31 dat deze vorderingen niet kunnen worden toegewezen, aangezien verzoekers dienst niet is beëindigd overeenkomstig een van genoemde bepalingen;
- 32 dat verzoekers vorderingen derhalve in hun geheel dienen te worden afgewezen;
- 33 dat onder deze omstandigheden de door de Commissie opgeworpen preliminaire excepties niet behoeven te worden onderzocht;

Ten aanzien van de kosten

- 34 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2 van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

- 35 dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;
- 36 dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer)

rechtdoende:

1. Verwerpt de beroepen in de gevoegde zaken.
2. Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal hebben te dragen.

Sørensen

Pescatore

Mackenzie Stuart

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zevententwintig oktober negentienhonderdzevenenzeventig.

De griffier
A. Van Houtte

De president van de Tweede Kamer
M. Sørensen

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL F. CAPOTORTI
VAN 6 OKTOBER 1977 ¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

1. In het geschil tussen Robert Giry en de Commissie dat heeft geleid tot de drie gevoegde zaken 126/75, 34/76 en 92/76, gaat het in wezen om de volgende vraag: moet aan een ambtenaar die na het ver-

strijken van een verlof om redenen van persoonlijke aard niet tijdig in zijn ambt is herplaatst in strijd met het bepaalde in artikel 40, lid 4, sub d, van het Statuut van de ambtenaren, het recht worden toegekend met terugwerkende kracht (dat wil zeggen vanaf de datum waarop het verlof is beëindigd) met alle gevolgen van

¹ - Vertaald uit het Italiaans.